

Павелъ се вслушва: човѣшки плачъ! И после чува разговоръ. Личеше, че спящия бълнува.

... Той бълнува за жена си, хубава и млада жена, оставена сега самичка на произвола, съ малко дете сукалче. Затворника вижда жена и дете тръгнали по улица да просятъ. Безсиленъ да се приближи къмъ тѣхъ — той ридае въ съня си и нарежда...

Павелъ го чуваше какъ се измжчва и се вцепени отъ мъка.

— Баща, съ дете и жена!... А той е тукъ. И тъй свидно му стана и за затворника, и за онѣзи, които сж на свобода...

Току замлъкналъ този, ей други до него бълнува: той се кара, възразява, че наисти-